

Om att invandra till melankoliska länder

Abdal Hakim Murad

Cambridge Muslim College

Abdal Hakim Murad, lektor på Cambridge Muslim College, publicerade nyligen "Travelling Home: Essays on Islam in Europe" (2020), vilken finns att köpa på quilliampress.com

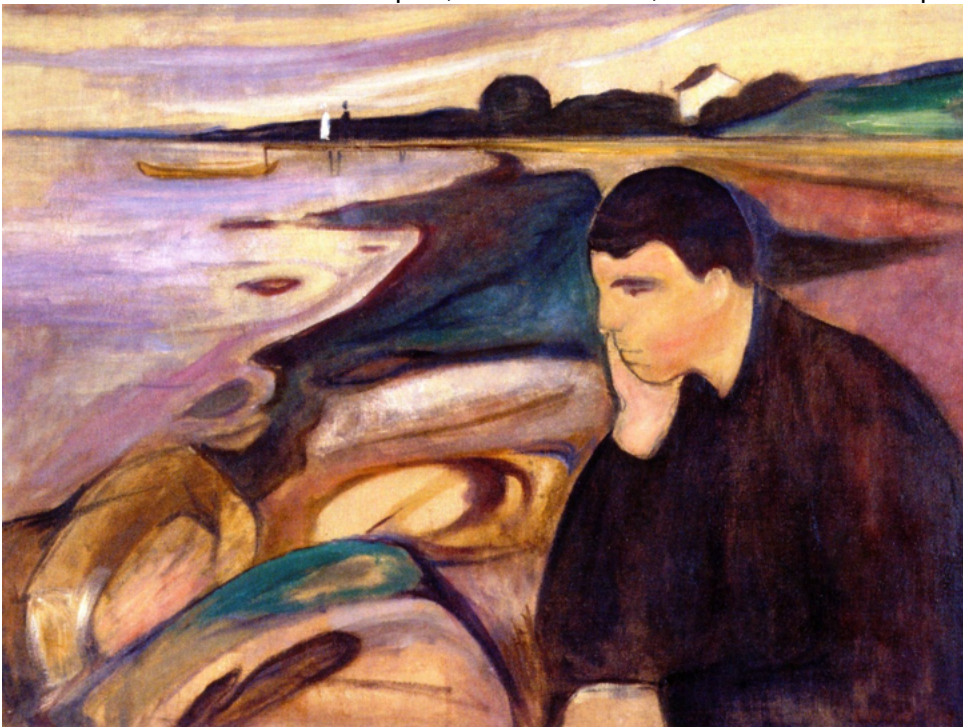
Pebbles which the waves suck back, and fling,
At their return, up the high strand,
Begin, and cease, and then again begin
With tremulous cadence slow, and bring
The eternal note of sadness in.

Ända sedan publiceringen 1867, vilken provocerade det chockerande motståndet som då fortfarande var ett strikt kristet England, har Matthew Arnolds dikt "Dover Beach" varit känd som en av de mest ikoniska och tankfulla hymnerna för modernt förlorande av hopp. Allteftersom raderna mjukt tar läsaren framåt uppstår en hint om världssmärta och växer när poeten sorgset jämför kanalens ebb med tillbakagången för den, en gång rika och meningsfulla, kristna världssynen, vilken för poeten, verkade mer och mer underminerad av vetenskapen och det kritiska studerandet av skriften.

The Sea of Faith

Was once, too, at the full, and round earth's shore
Lay like the folds of a bright girdle furl'd;
But now I only hear its melancholy, long, withdrawing roar.

Sedan Arnolds tid har ett och ett halvt sekel med extrema händelser och kulturella omstörtningar placerat oss så långt på den andra sidan modernitet att gördeln har fallit och det en gång höga rytandet knappt hörs, sänkta som vi är en post-modern era av icke-referenser där alla som hävdar sanningen endast räddas som ironier, medan mänskligheten inte längre verkar medveten om det bevisade fakta att den var skapad, eller utvecklad, för att simma i ett spirituellt hav.

Melankoli, Edvard Munch, 1894

Dovers spånbelagda strand finns självklart kvar, men den har, i vårt traumatiserade och ostadiga 2000-tal, blivit platsen för en annorlunda och oförväntad våg, i denna tid med nödställd flyende mänsklighet. I mitten av 2020 korsade, illegalt och riskfyllt, mer än 200 flyktingar kanalen varje natt för att nå "Englands klippor". Dagens Dover-strand skräpas varje morgon ner med övergivna flytvästar och ibland med drunknade kroppar, när gränspatrullen leder de överlevande skeppsbrutna uppför slänten mot staden polisstation.

Europa har inte en Gud längre och därmed hör den allt när sorlet av trasiga fragment snurrar runt i meningslöshet trots ovanligt kraftiga cykler med framsteg och återgång.

Det är ironiskt och oturligt för vår tid att 90% av de som avslutar denna odysseé och stapplar upp på stranden är muslimer. Den stora symboliken i en lämnande kristendom verkar ha blivit tecknet för ett tillkommande, men utblottad, islam. Låt oss i denna essä fundera över dessa konstiga omständigheter genom att spåra den påhittade, men symboliska, historien om en sådan resande: han får vara syrian, dränkt och utmattad, men ändå aktsam och alert, bedjandes att Gud hjälper honom under polisförhöret som komma skall. Vi kallar honom Ishmael.

Denna våta men hoppfulla figur, som har flytt från hetakomberna i ett mellanöstern delat av invasion, klimatförändringar och inhemsk medborgarkorruption som på senaste triggat explosionen som förstörde Beirut, står djärvt, fjärrskådande och syndfri på Dovers strand.¹ Londons tabloidrubriker, som återgår till svunna minnen från krigstiden med vita klippor högt hållna som symboler för jungfrulig engelsk okränkbarhet, skriker nu anklagande om en "invasion", men med historiska moralmått mätta borde vår Ishmael ses som en hjälte, överlevaren av en transkontinental episk prövning, en modern segrare för viljan. Efter att ha flytt förtvivlan för att rädda eller förbättra sig själv, krypande under taggtrådsstaket som har ställts upp genom Europa, och kanske lurats ifrån sig sina besparingar av människohandlande mafiosos, visar hans framgångsrika ankomst till Dover att han mycket möjligt är en överlägsen människa. Han är redo att arbeta långa timmar för minimilön och att bosätta sig i slummen i Londons ghetto; han är säker på sin manlighet; han hoppas bygga och leda en traditionell familj.

Även om det Europa som tar emot honom är en kontinent drabbad av demografisk kollaps, kämpar det med dess uppenbara och brådskande behov av denna nya virila princip som lovar att förnygra det kulturella och genetiska livet hos dess åldrande och försvagade liberala republiker. På kontinenten har det genomsnittliga födelsetalet minskat till ödesdigra 1,9 barn/mamma; i Italien går det bara 67 födselar på 100 avlidna, en siffra som har kollapsat katastrofalt från 96 under bara 10 år.² I Serbien föddes, 2019, 64399 personer medan 101458 stycken dog och skillnaden förstärktes av en uppskattning på 150000 officiella och inofficiella aborter.³

Vår Ishmael ser troligen inte upp till den hemska och brutala kulturen med aborter, eller de nya hyperliberala lärorna med könsformning, som han kommer lära mer om bortanför klipporna; ännu mindre kommer han respektera det fanatiska, moderna angreppet på "giftig manlighet"; han är inte "vaken" och han kommer troligtvis inte bli det. Utifrån det ofruktbara rationella perspektivet med europeisk darwinistisk religion är han naturens svar på kontinentens biologiska misslyckande, eftersom, för Darwin, har bara de starka rätten att existera och reproducera, och han har visat sig stark. Detta är, kanske som ett symptom på Europas halvt medvetna men djupa osäkerheter, varför Léon de Pas skulptur "Europa och tjuren" står så stolt utanför EU:s huvudkontor i Bryssel. Antikens greker trodde att det ursprungliga Europa var en libanesisk flicka som bars västerut av Zeus, som, i formen av en tjur, avlade barn med henne. Det finns definitivt ingen bättre symbol för detta moderna Europa: tjuren, symbol för aktiers och fonders livskraft och därmed symbolen för den framgång i Europas postkrigsekonomiska mirakel, behöver fortfarande importera en arabisk fertilitet om den vill överleva. När de kikar ut genom sina fönster och ser skulpturen känner sig många eurokrater traumatiserade av denna obekväma sanning. Deras högteknologiska men skymmande "fin du monde" motverkas triumferande av islams återuppbyggnad av "orgien du monde", vilket säger till den växande muslimska närvaron: "in hoc signo vinces".

Stående på spånet mässar Ishmael dessa ord: "Och den som vandrar i Guds spår skall finna många skydd och mycket överflöd på jorden" (Koranen 4:100). Han har lämnat sitt förstörda gem och kommit med hopp, och hopp är, som Moltmann säger, den definierande teistiska reaktionen på katastrof. Detta hopp är dock sällan besvarad, för Europa erkänner inte den demografiska och ekonomiska nödvändigheten i Ishmaels heroiska resa offentligt, utan som breddande populistiska

¹ For the West's destabilizing misadventures see Jeremy Salt, *The Unmaking of the Middle East: A History of Western Disorder in Arab Lands* (Berkeley: University of California Press, 2008)

² Crispian Balmer, "Italy Faces Existential Threat over Low Birthrate: President," February 11, 2020, <https://uk.reuters.com/article/uk-italy-population/italy-faces-existential-threat-over-low-birthrate-president-idUKKBN2052DV>.

³ Biljana Pekusic, "Serbia Has Highest Abortion Rate in Europe," January 17, 2012,

rörelser, reser den sig i en kontinental spasm av förnekelse och rädsla. Teologer kommer vilja reflektera försiktigt över den stigande klassen med främlingsfientliga som vill använda Canute-stil för att vända migrationsvågorna, men som ändå är mer ifrågasatta här än i USA, Europa har ännu inte officiellt tagit sig an det rättframma alternativet med ett "Muslim Ban".⁴

Hur populisterna kommer behandla Ishmael när de till slut får makten är osäkert; ändå kan Europa, vars moderna historia har varit en berättelse med "trånga skrik och oanade vändningar"⁵, kan mycket väl vara på väg mot ännu en av sina starka kramper. Om Israel, den självutnämnda mästaren av västerländsk moral, kan sprida snipers för att döda obehäpnade flyktingar som tar sig igenom Gaza-stängslet, finns det ingen större anledning att anta att den dödliga kraften i större skala inte kommer användas av Europas demokratier, mötande växande strömmar av desperata Ishmaeliter som pressar sig mot nationella gränser, medan de som redan är innanför portarna kommer klassas som en femte kolumn som granskas av en återupplivad inkquisition, mitt i en rad skrämmande offentliga "autos-da-fé". Europas filosofiskt kraftlösa, Weimar-liknande hedonism och individualism kan återigen misslyckas med att stå emot en nativism som, för de synliga semitiska andra, verkar som den ideala syndabocken för dess rädslor, eftersom den är både annorlunda och sårbar. Som Auden kände 1939 kan vi bara bli varse nästa kapitel för vår brustna kontinents historia, när vi faktiskt ser det.

In the nightmare of the dark
All the dogs of Europe bark,
And the living nations wait,
Each sequestered in its hate.⁶

I denna essä kommer vi inte ge såna hemska profetior utan kommer rikta vårt fokus genom att undersöka två allierade och interaktiva karaktärsdrag hos denna Ishmaeliska precaritet. Den första rör krisen för Europas modernitet, dess inre tomhet, för vi kan knappast hoppas att förstå den växande anti-Ishmael-aktivismen hos vår kontinents höger och vänster utan att konceptuellt och empatiskt äntra rummet för slutet av modernitet och de trauman som bor där. Matthew Arnold förutsåg och gav en röst till en melankoli som nu har spridit sig över landmassorna som ett mörkt och sorgset moln: Europa har inte längre en Gud, och därmed hörs allt som ett skrik från trasiga bitar som snurrar runt i meningslösa men ovanligt starka cykler av framgång och tillbakagång. Det finns ingen domedag som ger mening till tiden och det finns inte ens ett hegelianskt löfte om synopsis och linjär framgång.

Detail of Melancholy, Lucas Cranach the Elder, 1532

⁴ The Trump Administration's insistence on what is de facto a denominational or ideological filter has deep roots in US practice; see William Preston, *Aliens and Dissenters: The Federal Suppression of Radicals, 1903–1933* (New York: Harper and Row, 1966), 32, 67.

⁵ Mark Mazower, *Dark Continent: Europe's Twentieth Century* (London: Penguin, 1998), 10.

⁶ W. H. Auden, *Another Time* (London: Faber and Faber, 2007), 99.

Lars von Triers mästerverk "Melancholia", från 2012, behandlar obevekligt denna europeiska hjärtförlust. Filmen är inspirerad av Lucas Cranach den äldres målning med samma namn, vilken kan ses på Danmarks Nationalgalleri. Cranachs allegori försäkrade sin generation att de ledsamma överväldiganden människan erfar i sitt liv och kunskapen om deras dödlighet ska bäras med mod, med hjälp av en livlig lutheransk förtröstan i Gud. Men von Triers porträtt är över vårt nya europeiska, ateistiska normala, en envis och smärtsam förlust efter Guds oväntade död. Till och med Upplysningens löfte om en fri vilja och gyllene teknologisk framtid har brutits, eftersom klimatförändringarna (i filmen gestaltad som en överhängande asteroidkrock med jorden) nu hotar oss med total utrotning. De två systrarna som bär filmens handling kan varken hitta tröst eller be nådas från denna sekulära domedag och förkroppsliga berättelsen om de två moderna apokalyptiska plågorna Ångest och Depression - när den senare skrämmande säger, till ljudet av de störande avbrutna tonerna av "Tristan och Isolde", till den första "Det finns inget annat!"

Detta "fin du monde"-trop är djupt rotat i vårt moderna psyke, en bacill som äter den redan ruttande grunden av Upplysningens optimism och hopp. Martin Rees, Storbritanniens kungliga astronom, förutspår ett slut för vår art inom hundra år: multiplikationen av kärnkraft, bakterier, nanoteknologi och klimathot gör detta något liknande en visshet, försäkras han oss.⁷ James Lovelocks senaste bok förutspår vår utrotning på grund av klimatförändringarna, men på darwinistiska grunder försäkras han oss att detta inte kräver ett tillstånd av melankoli, eftersom vi snart kommer uppfinna en överlägsen intelligens som ska ersätta oss, för att säkerställa att den evolutionära marschen går vidare.⁸

Efter att ha lämnat Dover-stranden och när han "bosätter sig", kan Ishmael inte låta bli att observera och känna skuggan från denna tristess som har sänkt säg över den tidigare kristenheten och "Bokens folk". Bakom komplexiteten i moderna samhällen finns en uppenbar och extrem brist i meningsfullhet. Det första kulturella som möter honom, när han hittar den sandbeströdda gången upp från stranden, är inte ett helgons viloplats eller en helig inskrift, utan ett anslag från Kents kommun: han lär sig att om han låter en hund vara på stranden så kommer han få böter med, för honom en ansevärd summa, tusen pund. Med deras lilla symbol, som inte lämnar något till fantasin, är detta alla de välkomst-ord vårt meningslösa Storbritannien ser som passande att tillhandahålla. Dessa ord är dock perfekta i sitt uttryck för att berätta för om att han äntrar en terräng med unik paradigmatiske och historisk säregenhet.

Istället för att stå i kristenheten upplever Ishmael att han befinner sig i ett meningslöst Cockaigneland, en Belshazzars fest. Tidvattnet har till och med dragit sig ifrån de förbittrade kryptoreligionerna som en gång sögs ut i tomrummet efterlämnat av tron: fåtalet sätter nu sitt hopp till Marx messianska vetenskap, hans staty har rivits ner i alltför många misslyckade utopiers huvudstäder. Walter Benjamin, den första pessimistiska marxisten, har rättfärdigat detta, tillsammans med mycket annat, med kuslig noggrannhet: hans "Concept of History", skriven strax innan hans självmord 1940, hittar, i Paul Klees komiska men fatalistiska, "Angel of History" bilden av ett sago djur som går baklänges och begrundar dåtidens katastrofer, men förmår inte se framåt och undvika att dessa återupprepas. Historien verkar vara skapad impuls, inte framsteg, och teknologi hotar katastrofen lika ofta som den lovar bekvämlighet och trygghet. Aragon, och surrealisterna, följer Apollinares pessimism och förkastar optimismen som en skrupelfri önskeuppfyllan. Framtidens man kommer varken vara dynamiskt kreativ eller passivt inaktiv; han kommer vara en briljant medelmått begränsad av en ontologisk negativitet, en melankoli, en tillverkare-konsument vagt men avgörande medveten om dåtidens förlorade djup och det sekulära nyas platta horisont.⁹

Giroux sa detta;

Vi lever inte längre i en tid där historiens "bevingade budbärare" är vittnen till lidandet för miljontals människor och de förhållanden som tillåter att lidandet fortsätter. Att tänka på dåtid och framtid har kollapsat till en presentism där delete-knappen, den yttersta normaliseringen av en straf-

⁷ Martin Rees, *Our Final Century: A Scientist's Warning* (London: Arrow, 2004).

⁸ James Lovelock, *Novacene: The Coming Age of Hyperintelligence* (London: Allen Lane, 2019).

⁹ Susan Handelman, *Fragments of Redemption: Jewish Thought and Literary Theory in Benjamin, Scholem, and Levinas* (New York: John Wiley, 1991), 177–201.

fande ojämlikhet och de finfördelande njutningarna av ögonblicklig tacksamhet läggs ihop för att radera all uppfattning om historisk medvetenhet och alla spår av socialt och moraliskt ansvarstagande, skyldigt till framtida generationer lika väl som till de döda.¹⁰

Moderna Europa har kommit till insikt om dess oförmåga att sona sig självt, mot Feuerbach och Marx. Den postreligiösa framgångskultens synopsis har betvivlats, där dess frälsare är lika omasakerade som dödade extremister att till och med modernismens polariserande höger och vänster, framtagna i den Franska Revolutionen, nu saknar verklig kraft. Den nuvarande hånfulla konservatismens motstånd till "krigarna för social rättvisa" och epidemin av "avsluta kulturen", verkar naive och reflekterande gällande den naturligt entropiska kraften lössläppt under Upplysningen. Om människan är måttstocken för allt, och traditioner är övergivna, så kommer, för varje generation, människans självtvivel och självhävdande ge ännu mer liberala sakfrågor som fokuserar på människans griller, så nu kan Otherkin-rörelsen kräva att människor som identifierar sig som djur bör respekteras och accepteras i deras pälsbeklädda, självvalda jag. Det verkar inte finnas någon sekulär energi stark nog för att bromsa denna spiraliserande kult av självreferering puh de som försöker finner sig snart strippade och förkastade som gårdagens män. Minns den konservativa konduktören Furtwängler som, på 1950-talet, fortfarande kunde, romantiskt men självsäkert, hävda att "Tonality is not the past, but the future."¹¹ 2000-talets episka resa för den visuella konsten och scenkonsten visar samma bana: Egon Schiele ledde till Francis Bacon som, med sina kollegor, inte längre försöker inspirera européer till en högre och hoppfull sanning, utan dela den svindlande spänningen som kommer av att stå vid slukhållets kant, som öppnats där kristendomen, med sin imago-Dei-antropologi, brukade blomstra. Det historielösa hålet har visat sig vara otrevligt och kreativt intressant och genererar en kultur vars komplexitet grundas i frånvaro, snarare än närvaro, men som konstant rör sig mot ännu mer perfekta negationer från metanarrativ.

Därmed har Benjamins profetiska och "gotiska" marxism bekräftat Arnolds avslappnade förutsägelser; den moderna världens kultur med konsumerande potlås, påeldad av en fanatisk världsspännande kampanj mot de ickemänskliga djuren och deras levnadsmiljöer, skapar en historiefri leda där jobb och terapi, extremспорт och till och med en invärtes konst av missnöje och dekonstruktion har misslyckats att frigöra eller stabilisera oss. Ingenting sägs vara sant i denna konstiga värld som Ishmael har klivit in i, för filosofiska sanningar har kollapsat och värderingar är officiellt och medborgerligt framlagda som endast "sociologiskt" sanna: nationell tillhörighet och integration, lär han sig, är frågor, inte för förnuft eller upptäckt, utan i överensstämmelse med den aktuella konsensus för rättigheter inrättad av den nationella och mediala eliten: "Förnuftets era" har gått över i en trendens era. Även de som lydigt följer och bemästrar de senaste tankarna om genus och kroppens begär, verkar få liten läkning. 2018 registrerade British National Health Service 70,9 miljoner recept på antidepressiv medicin, jämfört med 36 miljoner bara ett decennium innan¹²; efterfrågan av privata terapeuter verkar fördubblas vart tredje år.¹³ Ishmael har utvandrat, klarat sig till "hijra", till en Prozac-nation.

Så melankoliskt är Europa att det tydligt behöver inte bara Ishmaels fertilitet, utan också hans Abraham-optimism, och även om det har glömt sina tidigare kristna värderingar kan det också vara benäget till en undermedveten avundsjuka på hans hopp. Vi kan möjligen misstänka att i mycket av det islamofobiska tjattret som formar kontinentens politik, kultur och humör så har ateistens svartsjuka inför trons välsignelse bidragit med en giftig intensifiering av andra outtalade, men in-

¹⁰ Henry A. Giroux, "In the Twilight of the Social State: Rethinking Walter Benjamin's Angel of History," January 4, 2011, <https://truthout.org/articles/in-the-twilight-of-the-social-state-rethinking-walter-benjamins-angel-of-history/>.

¹¹ Roger Allen, Wilhelm Furtwängler: Art and the Politics of the Unpolitical (Woodbridge, UK: The Boydell Press, 2018), 197.

¹² Gareth Iacobucci, "NHS Prescribed Record Number of Antidepressants Last Year," *British Medical Journal* 364 (March 29, 2019): 1508.

¹³ Charlotte Whyman, "Rise in Demand for Private Counsellors as Patients Say NHS Waiting Lists Are Too Long," July 19, 2018, <https://www.mentalhealthtoday.co.uk/news/awareness/rise-in-demand-for-private-counsellors-as-patients-say-nhs-waiting-lists-are-too-long>.

tensiva, svartsjuk för Ishmaels självsäkerhet kring genus och hans optimistiska längtan till att föstra ett hälsosamt antal barn i kontexten för en traditionell familj. Denna fientliga men giriga atmosfär passar väl med den allmänna psykologiska diagnostiken som klassar kärlek-hat-relationer som resultatet av narcissism och osäkerhet.¹⁴

Den andra semitismen

Islamofobi påminner också om den gamla antisemitiska paranoian om den "orientaliska" fienden på insidan: när Christian Worch, en nutida tysk ledare inom extremhögern, blev frågad "Är islam ett större hot än internationell judendom?" svarade han enkelt att "fienden förändras"¹⁵. En förutsägbar och familjär myggsvärm med antimuslimska skribenter har stigit upp ur detta skadliga och avundsjuka träsk, propagerar målande, men alltid föraktande, konspirationsteorier, där den mest populära är "The Great Replacement Theory", som nu accepteras av en fjärdedel av den franska befolkningen, vilken fastslår att en elitstyrka av illuminati konspirerar för att ersätta infödda européer med muslimer.¹⁶ Bästsäljande författare som Oriana Fallaci, Éric Zemmour och Douglas Murray sätter skräck i européer med absurda parodier på islamska lagar, deras serier tjänar som sentida "chansons de geste", skapade för att roa och varna publiken, för att honorera en ny sorts korstågstrubadurer och för att forma populistiska politikernas hjärnor och lagens organ.¹⁷ Dessa författare sätter en standardiserad kanon av snedvridningar och väl utvalda citat i ruljans och ignorerar det Europeiska universitetet lär ut (vilka generellt sett är medvetna om mångfalden och flexibiliteten hos islamska traditioner). Historiker kan påminnas om Julius Streicher - den nazistiska antisemitiska skribenten som, under sin rättegång i Nuremberg, drog fram en lång lista med citat från Toran och Talmud.

The Abduction of Europa, Rembrandt, 1632

Illustration of Muslim and Christian oud players from Cantigas de Santa Maria, a collection of Galician-Portuguese devotional songs, c. thirteenth century

Europa är, jämfört med Ishmaels vändor för att nå det, inte ett paradys; det är hemsökt av Sobibors och Srebrenicas spöken och krampar av återuppstående vanor för skrämde främlingsfientliga andra; och en teologi för mänsklig reaktion mot kontinentens diskursiva våld och växande in-

¹⁴ R. D. Laing, *Self and Others: Further Studies in Sanity and Madness* (Harmondsworth, UK: Penguin, 1969), 110.

¹⁵ Nick Ryan, *Homeland: Into a World of Hate* (Edinburgh: Mainstream, 2003), 294.

¹⁶ The best-known exposition is Renaud Camus, *Le grand remplacement* (self-pub., 2017), Lulu.

¹⁷ Martha Nussbaum notes how FBI trainers once assigned a book by Robert Spencer, an anti-Muslim writer praised by, among others, Norway mass-murderer Anders Breivik. Martha Nussbaum, *The New Religious Intolerance: Overcoming the Politics of Fear in an Anxious Age* (Cambridge, MA: Belknap, 2012), 52.

vandrarfientliga andemening verkar akut om Ishmael ska överleva, och även blomstra och manifestera sitt religiösa arv för att bära ett "läkande av hjärtan" (10:57). Ett sådant gensvar måste ta fasta på den troendes övertygelse att inte kan finnas en sann humanism som inte ser det gudfruktiga i den andre (Sufi-konceptet för "shahid") och att ingen mänsklig värdighet utan erkännandet att människan på riktigt kan anta sina egna handlingar - en viktig kur för den instabila Kantian-tron om att vår fria vilja är nonsens rent vetenskapligt, men sann erfarenhetsmässigt, en paradoxal tanke som inte bara ledde till en liberal demokratisk teori, utan även, under en annan stjärnhimmel, till århundradets stora totalitarism. Vidare måste Ishmael återuppliva optimismen för syftet och ett slut på historien: istället för Benjamins samlade skröp om lidande och trauman hos en mänsklighet som för alltid går bakåt, annonserar han en gudomlig inverkan och syfte, syftet som människan lagligt kan sträva mot att erkänna. Precis som den stora Beethoven och Bruckners symfonier bjuder in deras lyssnare att lita till endast en medveten "strukturell lyssning" (ett "Fernhören") som låter den stora arkitekturen av harmoniska påståenden och sammanfattningar för att forma deras själar, upptäcker den troende i historiens ebb och flod en hint av en historia om frälsning som verkar referera till Koranen arketyperiska berättelser och varningar vars slut inte ska fruktas, eftersom de efter sitt avslut, tragiskt eller lugnt, kommer alltid rättvisans dag och "maḥād", den ultimata återkomsten, vars slutliga tonfall är det enda som kan stilla våra hjärtan.

En sådan repetitiv och hoppfull Ishmaelisk teologi kommer inte och kan inte växa i ett vakuum, utan måste intensivt och i mogen kontext, ha utbildat sig självt grundligt i två historier - Europas (ibland på toppen, ibland på botten) och islams. Europas historia är offentligt och nu ärligt tillgänglig; men Ishmael måste, mer än någon annan, besöka Förintelse-muséerna och -minnesplatserna, där han ska gå vördnadsfullt och stryka deras vägar; de ska, för alla ishmaeliter och "mazars", vara pilgrimsgravarna för deras muslimska Europa, bestämda motståndare mot europeisk triumf och renande påminnelser om vad som rätt nyligen hände i händerna på en Schubert-älskande, urban, vetenskaplig och filosofisk generation och som inte får hända igen.

Ishmael måste också lära sig sin egen historia och greppa dess senaste förfall. Mannen i flytvästen som står på Dover-stranden är ärrad av mer ett av Greklands minfält och Ungerns taggtrådar: hans hemstad må vara krossat och hans minne av hur Ishmael skolades i dess inhemska självstyrelse förflutna kan vara vagt, skevt eller till och med obefintligt; han har blivit främmande till sin klassiska muslimska identitet och jaget. Under många generationer har arvet, "turath", banaliserats och gjorts homogent av regimen inriktning och nationaliserade religiösa hierarkier ledda av civila av typen "Vicar från Bray", medan de ytliga nationalistiska inriktningarna från Tredje världens nationsstater har säkerställt att en messiansk modernism och en naiv kult om framgång har naggat den troendes naturliga självsäkerhet, den troende som bör titta tillbaka på den muslimska civilisationens historia med både stolthet och hopp. På en del platser har detta fjärmande förstärkts ännu mer av den reaktiva fundamentalismen hos de nya extremisterna, som har raserat hela provinser och till och med länder: många i Mellanöstern, i efterspelet av de irakiska och syrianska fundamentalisternas zombieapokalyps, skakar och darrar nu andligt, liknande Europa gjorde efter Auschwitz. Många flyktingar och asylsökanden använder till en djupt traumatiserad stat och detta adderar till faran i deras minnesförlust om de breda, nådiga, mystiska och mångfaldsälskande islam som rådde långt innan den moderna eran.¹⁸ Ishmael är inte sig själv.

En starkare historisk medvetenhet om hur den muslimska inriktningen var, säg under perioden för 1600-talets geniala Damascus ϕ Abd al-Ghanī al-Nābulusī, kommer vara viktig för att, inte bara återställa Ishmaels spirituella hälsa, men också för att övertala de mildare islamofoberna att den skrumpna fundamentalistkarikatyren inte är vad islam behöver vara, eller normalt har varit. Vårt Europa är ett tragiskt post-kristendom, men anländande muslimer är, i varierande grad, post-islamska också, deras religion är skev på grund av det långa traumat från de hånfulla utrikesstyret följt av hycklande ideologier tills den blev, i många fall, lite mer än en platt ideologi av främmandskap och förakt, en existentialism upprätthållen av auran av en äkthetens jargong. Den europeiska islamska teologin, ambitiöst framlagd av Charles-André Gilis, identifierar Ishmael som ett gudom-

¹⁸ For some reflections on the difference between the old and the new Islam, see Thomas Bauer, *Die Kultur der Ambiguität: Eine andere Geschichte des Islams* (Berlin: Verlag der Weltreligionen, 2011).

ligt begåvad vittne och frigörare som kommer rädda Europa från dess själs svarta natt¹⁹; men vilken Ishmael? Vi kan fråga: Kommer den riktiga Ishmael resa sig?

Vår blåslagna invandrande asylsökande, hans virila potential kommer snart utmanas av kafkanska byråkratier och behovet att anpassa sig till den främmande världen dit Gud, kanske okänd för honom, har kallat honom, konfronterar ras-, språk- och kulturhinder som kan vara skarpa och försvagande.²⁰ En aning av överväldigande oanvändbarhet, som muslimska etiker kallar "ċajz", kan följa, ibland tillsammans med symptomen för en mild depression. Precis som islamofoben när en avundsjuka för Ishmaels spirituella och reproduktiva framgång, kan Ishmael lida av en avundsjuka för sin värds utåt synliga mästerlighet, och en underlig relation med ömsesidig melankoli kan bli följden. Staten förväntar sig att han, eller åtminstone hans barn, accepterar de nya sociala lärorna för att, som fransmännen säger, "un musulman évolué" och denna implicita förkastning av hans kultur och känsla för vad som är rätt i familjen, kan göra att han tar ett stort kliv från all typ av tillhörighet i det som upplevs som en dömande och icke tillåtande subalternativ republik, i vilken han tycker att han utan uppsåt har triggat Europas och USA:s största tvåsamhet. Här känner han sig angripen av, vad Žižek kallar, det "strukturella våldet", som muslimska invandrare möter:

I våra sekulära, valbaserade samhällen är människor som behåller en solid religiös tillhörighet i en underordnad ställning. Även om de tillåts behålla sin tro, är denna tro "tolererad" som deras idiosynkratiska personliga val eller åsikt. Ögonblicket de avslöjar det offentligt som vad det är för dem, såg som en viktig tillhörighet, anklagas de för "fundamentalism".²¹

Liberalism kräver alltså och verkar genom en "extremt våldsamt process där man slits ut ur en särskild livsform", för den till göra om invandraren till ett cartesiskt subjekt kapabelt till vad som kräver för att få ha fri vilja. Žižek erkänner att respekten för olikheter och val sedan länge existerat som ett tecken på muslimsk äkthet och citerar Abū Ḥanīfah; men assimileringselitens visualiserar en slutlig seger exklusiv för det occidentalska idealet om subjektivitet, alla andra blir klassade som folkloriska och rotade i ett utvecklingsstört misslyckande att greppa den noblare moderna definitionen av den mänskliga självständigheten, trots dess filosofiska och neurologiska svårigheter eller till och med brist på sammanhang.

Inställningen om självhat

Ishmael är därmed föremål för kraftfulla dynamiker av intern skuld och förtryck, ibland påtvingade av medlemmarna i det islamofobiska UKIP och de hånfulla bästsäljande "chansons de geste" från de muslimhetsande sångarna och ofta - väldigt ofta - genom dagliga offentliga mikroaggressioner riktade mot innehavare av etniska olikheter och tecken på synlig muslimitet. Den svenska muslimskribenten Tage Lindbo skriver om den starka samstämmiga kraften uppviglad av såna rörelser och beskriver vidare den farliga situationen för de som förblir religiösa under dessa förhållanden. Han citerar de Tocqueville med effekten att de traditionella religiösa socialitet gör dem rädda för ensamhet, så "rädda för isolation mer än felande, ansluter de sig till massan" (redoutant plus l'isolement que l'erreur, ils se joignent à la foule).²² Khaldūnians observation att slagna folk imiterar deras erövrare, vilket också är vedertaget hos moderna strukturanalyser, formar anpassarens vilja att ersätta ökat svaga filosofiska argument med en manipulation av känslor, genom att skapa ett intensivt affektivt klimat där anseende är att eftersträva och vanära räds.²³ Religionens övertygelse och kraft kan förvandlas och rekryteras till att göra liberalernas och de konservativas arbete genom komplext framställda mönster av förtryckande desublimering, så att intensiteten och de

¹⁹ Charles-André Gilis, *L'Intégrité islamique, ni intégrisme, ni intégration* (Paris: Albouraq, 2004).

²⁰ Social Mobility Commission, "Young Muslims in the UK Face Enormous Social Mobility Barriers," September 7, 2017,

²¹ Slavoj Žižek, *Violence: Six Sideways Reflections* (London: Profile Books, 2008), 124.

²² Tage Lindbom, *The Myth of Democracy* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1996), 18.

²³ See Fred Weinstein and Gerald Plat, *The Wish to Be Free Society: Psyche and Value Change* (Berkeley: University of California Press, 1969), 67.

frihetssökande spirituella energierna i tron är omdefinierade och omdirigerade för att ge energi till de senaste individualistiska och antitraditionella agendorna hos den sekulära eliten.

Policyn i de liberala ”tyckarnas korridor” (för att använda den aktuella svenska termen) och mobiliseringen av diskurs och även juridiska strategier riktade mot skambeläggning och ett ultimatum förkastande konservativt uttryck av meningsskiljaktigheter, främjar det internaliserade förtrycket som driver många liberaliserande islamiska ursäkter: fokuset på medeltida islamiska vetenskapsmän och uppfinningar till exempel, är ett bevisande, men utåt sett harmlöst, tecken på att hegemonins pilar har hittat rätt. Det inre trauma som den ishmaeliska försvararen erfar kan dock gå djupt och det förstås inte av sekulära samhällsadministratörer som kartlägger processen för hur muslimer blir en ”evolué” genom att gå från socialt kätteri till upplyst och glad foglighet. I ett annat sammanhang men på ett liknande sätt, har feminister värdefullt undersökt strategier genom vilka kulturer konspirerar på sofistikerade sätt för att underminera det kvinnliga självvärdet, genom att stötta vanor av internaliserat förtryck som ”antagligen består av självhat, självdöljande, rädsla för våld och känslor av underlägsenhet, undergivenhet, isolering, maktlöshet och tacksamhet för att låtas överleva”²⁴, vilka är väldigt precisa med de inre attityder som många muslimer, som möter de liberala européerna, idag innehar.

En nihilistisk antisocial utsikt markerad av kriminalitet är en frekvent utgång av denna internaliserade islamofobi. En annan, som kanske fortfarande ska räddas och motstås, är uppkomsten av antimuslimska förkämpar av muslimskt ursprung. Överväg till exempel skadan som görs på positiva och respektfulla arrangemang mellan gemenskaper orsakade av skrifterna av Ayaan Hirsi Ali, som har bistått med sitt explicita stöd till den extrema främlingsfientliga politikern Geert Wilders. Där finns också fallet med Raheem Kassam, den före detta redaktören på Breitbart UK, som står nära antiimmigrationspolitikern Nigel Farage. Den extremhögra islamofobin hos den bästsäljande författaren Milo Yiannopoulos förstärkt och blir ännu underligare när man upptäcker att hans spökskrivare hette Allum Bokhari.²⁵

Privata konversationer med sådana trasiga själar bekräftar läsarens intryck att de är medvetna om den inflammerande inkorrektheten i deras handlingar, vilka kunde refuseras av vilken universitetsexpert inom islam som helst, men fortsätter sina galna karriärer utifrån en desperat och beroendeframkallande längtan att undkomma stigmat som den dominanta kulturen mer och mer fäster vid muslimsk tillhörighet. Många muslimer misstänker att en del asiater som skyltar med sina tatueringar och piercingar i en paviljong på CisTetra skriker av glädje, inte för att de är befriade från den doktrin som förtryckte deras önskingar och låste in dem i skuldbelagd oäkthet, utan för att de är fria från bristen på offentlig respekt och därmed den melankoli som en föraktad muslimskhet tilldömd dem under Žižeks villkor för diskursivt våld. Sådana konverterade är till slut fria från den otolererade sorgen i deras kätteri och nu, för första gången i deras liv, solar de sig i den uppfriskande och läkande glädjen av offentligt samtycke.

Vi behöver inte framfusigt sanktionera denna bibliska tolkning av upprättelse genom förkastelse. Men kollapsandet av muslimsk stolthet under det diskursiva våldet i tyckandets korridor och den psykiska skammen given till spektakulär islamistterror rekryterar Europas nya trummajorer för hatet och om det kommer en ny storm i Europa kommer de ha spelat en mätbart möjliggörande roll.

En charmlös parallell och föregångare kan hittas i registren för judiskt självhat, den kulturella suicidala utgången för århundraden av att utstå världens ”längsta hat”.²⁶ Falskheten i konspirations-teorierna och de blodsförtalande berättelserna var perfekt igenkännande för självhatarna, som

²⁴ Gail Pheterson, “Alliances between Women: Overcoming Internalized Oppression and Internalized Domination,” *Signs: Journal of Women in Culture and Society* 12 (1986): 148.

²⁵ Joseph Bernstein, “Here’s How Breitbart and Milo Smuggled White Nationalism into the Mainstream,” October 5, 2017,

²⁶ See J. S. Tamarin, “Internalised Anti-Semitism: A Painful Consequence of Assimilation,” *Anti-Semitism and Psychiatry: Recognition, Prevention and Interventions*, ed H. Moffic et al., (Cham: Springer, 2020), 101–112.

ändå försökte skapa en tillflykt och självförsoning genom att gå med i antisemiternas kör. Den österrikiske filosofen Otto Weininger (död 1903) tillbringade sitt korta liv med att söka rening genom ett förnekande sitt judiska arv, skrev för att proklamera vanliga troper om bristen på anpassning hos judarna, Jewrys förkastning av sekulärt civiliserat samhälle och dess illojala insisterande om en gudomlig lag som tävlade med moderna statyer istället för principen om "en lag för alla". På grund av deras semitiska kultur kan judar inte ingå i moderniteten, skrev han, eftersom de aldrig kan återskapa sig själva som fria självstyrande individer; "halacha" är ett kontrakt för kontradiktorska olikheter, dygden ödmjukhet är främmande för dem. Baserat på denna logik måste judisk invandring stoppas och en officiell misstänksam tolkning riktad mot ghettona ska skyndsamt instanseras eller återinföras.²⁷

Ändå verkar denna spektakulära offentliga invändningen till hans förfäders bödlars troper inte ha gett Weininger någon renande lättbad. Han försökte konvertera till protestantism men hans baptistiska eufori blev kortlivad. Denna "judiska Oidipus" avslutade medvetet hans liv i samma rum som hans älskade "germanska" Beethoven hade dött, genom att skjuta sig själv i huvudet vid 23 års ålder. Hans filosofiska idéer fördes vidare och inspirerade Kafka, Strindberg och till och med Wittgenstein men hans huvudsakliga arv var obevekligen hans efterlämnade och cyniska rekrytering av den nationalsocialistiska diskursen, som gjorde honom till ett spöklikt ombud mot hans folk även i Auschwitz.

Konstigt nog innefattade den frihetsberövande jargongen i Auschwitz-lägren ordet "Muselmänner". Dessa "muslimer" var de nedbrutna män och kvinnor på den absoluta botten av lägrets hierarki: tomma och passiva i acceptansen av deras öde, var de motsträviga till att ens tyst protestera mot slagen och de verkade omedvetna om den orättvisa naturen i deras nya värld och dess legitimerande diskurs.²⁸ En utgången europeisk stereotyp av den "fatalistiska orienten" verkar ha varit del i denna prägling; men kanske kan vi återuppliva den monstruösa jargongen hos "univers concentrationnaire" för att hänvisa till ishraeliter som, i hopp om lite pervers psykisk lättnad, hjälplöst och masochistiskt accepterar och återupprepar deras egna förtryckares absurda demonisering.

Till skillnad från den ateistiska melankolin skildrad för oss av Lars vonTrier, är inte melankolin hos den självfjättrande "Muselmänner", som stigmatiserat och pessimistiskt alternativ, inte obotlig. Terapeuter som jobbar med osäkra judiska kvinnor, som blivit skrämde av fördomar, rapporterar att en förnyad offentlig bild av den judiska identiteten har en terapeutisk fördel för att minska självhat.²⁹ Ökad användning av hijab borde utgöra en liknande muslimsk strategi för att finna läkning i självförtroende och inte i den ödmjuka internaliseringen av statlig och liberal negativitet. En ökad självsäkerhet i muslimskt ägande och ledarskap bör också bidra mycket till att återuppliva Ishmaels livskraft och återställa hans naturliga och upplivande optimism.

Slutligen måste vitaliseringen av det islamska påståendet i det olyckliga liberala Babylon kräva intention att läka. De som "migrerar för 'dunya'", för världslig vinst, som "hadith" uttrycker det, kan möjligen bli miserabelt assimilerat och krossat; medan de vars intentioner är ädla, som är villiga att se, förstå och läka, kan tjäna ett förlösande syfte. I de gamla muslimska berättelserna försöker Potiphars fru, Zuleikha, fresta Joseph, men genom sin självbehärskning konverterar han till slut och gifter sig med henne och deras fruktsamma förening återupplivar hela Egypten, vilket han bara kunnat lyckas med genom att få styrkan att förlåta hennes sexuella trakasserier och fortsätta uppskatta den sårade människan som fanns där inne.³⁰ Att hata förförande - oavsett om det är en främmande värld eller världen i sin världslighet - är ett återkommande tema i den moderna islamismen, men den är främmande för Ishmaels bästa arv. Så Dover-stranden har blivit en plats för övergång för den nya och fruktsamma abrahamiska ankomsten, vilken muslimer hoppas förebåda

²⁷ Otto Weininger, *A Translation of Weininger's Über die letzten Dinge (1904/1907), On Last Things*, trans. Steven Burns (Lewiston, NY: Edward Mellon Press, 2001).

²⁸ Inga Clendinnen, *Reading the Holocaust* (Cambridge: Cambridge University Press, 2007), 35.

²⁹ Penny Rosenwasser, "Exploring Internalised Oppression and Healing Strategies," *New Directions for Adult and Continuing Education* 94 (2002): 53–61.

³⁰ Yahya Bey, *Yusuf ile Züleyha*, ed. Mehmet Kanar (Istanbul: Say Yayınları, 2011).

en gudomligt avsedd återuppståndelse med Europa som ett land återställt, inte bara till demografisk hälsa, men till Gud och optimism. Bland de sekuläras ruiner, och i hoppfullt sällskap med seriösa troende från andra religioner, kan Ishmael tjäna som katalysator, precis som den första Ishmael och hans moder en gång oväntat införlivade den heliga brunnen i Meccas dal; men detta måste föregås av en ädel kamp mot egot och dess rädslor och moraliska fel. ”Tror människor att de kommer få vara ifred och säga, ’Vi tror’, och att de inte kommer prövas? Vi prövade de som kom före dem; och Gud kommer garanterat veta vilka som var ärliga, och vilka som talade osanning” (29:2-3).